

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000043 19 Кжж
Бања Лука, 01.10.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић, као предсједнице вијећа, Горане Микеш и Горјане Попадић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог А.Х., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Приједору и браниоца оптуженог, адвоката Ј.Ј. из Б.Л., изјављеним против пресуде Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 000043 18 Кж 9 од 11.02.2019. године, у сједници трећестепеног вијећа, којој су присутвовали оптужени и његов бранилац, а одсуству, уредно обавјештеног републичког јавног тужиоца, донио је дана 01.10.2019. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Приједору и браниоца оптуженог А.Х., те потврђује пресуда Врховног суда Републике Српске број 16 0 К 000043 18 Кж 9 од 11.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000043 17 К од 12.10.2018. године, оглашен је кривим оптужени А.Х., због кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну дуготрајног затвора у трајању од 35 (тридесетпет) година, у коју је, на основу члана 44. став 1. истог закона, урачунато вријеме проведено у притвору почев од 27.5.2017. године, па надаље. На основу члана 62. став 1. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимање предмета-сјекира и нож, као предмета који су употребљени за извршење кривичног дјела. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени малољетни Е. и А.Х.1, те Ј.Т., Г.Х. и Ј.М., са имовинскоправним захтјевом су упућени на парницу. На основу члана 99. став 1. ЗКП РС, оптужени је обавезан надокнадити трошкове кривичног поступка, у износу од 12.072,99 КМ.

У поступку по жалби, пресудом Врховног суда Републике Српске, број 16 0 К 000043 18 Кж 9 од 11.02.2019. године, обијена је, као неоснована, жалба браниоца оптуженог А.Х., а поводом жалбе по службеној дужности преиначена је у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000043 17 К од 12.10.2018. године, тако што је оптужени, за кривично дјело тешког убиства

из члана 149. став 1. тачка 5. КЗ РС, за које је оглашен кривим том пресудом, на основу истог закона а примјеном члана 31.а став 4. и 37. КЗ РС, осуђен на казну дуготрајног затвора у трајању 30 (тридесет) година, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 27.5.2017. године, па надаље, док је, у преосталом дијелу првостепена пресуда остала неизмијењена.

Против наведене пресуде другостепеног суда, благовремено су жалбе изјавили окружни јавни тужилац у Приједору и бранилац оптуженог, адвокат Ј.Ј. из Б.Л., које су дозвољене у смислу одредбе члана 333. став 1. тачка а) ЗКП РС, обзиром да је другостепени суд изрекао казну дуготрајног затвора.

Окружни јавни тужилац у Приједору је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда другостепеног суда и оптуженом изрекне казна дуготрајног затвора у трајању од 35 година.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио, како наводи „по свим жалбеним основима“ из члана 310. ЗКП РС, указујући на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке б), г), з) и ј) ЗКП РС, те члана 311. став 2. истог закона. У жалби се наводи да су ове повреде учињене због повреде принципа законитости, начела „in dubio pro geo“, повреде права на одбрану, изноуђивању признања „болесног човјека“, а посебно повреда људски права и слобода прописаних уставом и међународним уговорима, повреде једнакости у поступању, повреде стварне надлежности и састава суда, повреде одредбе члана 295. ЗКП РС, јер се пресуда може заснивати само на доказима изведеним на главном претресу а не и доказима из „полицијске и тужилачке“ истраге. Жалба је изјављена и због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, као основу из одредбе члана 313. ЗКП РС. Аргументима из жалбе се оспорава правилност оцјене доказа и тиме правилност утврђења чињеничног стања, на којима се заснива и тврдња о погрешној правној квалификацији дјела, за које је оптужени оглашен кривим. У жалби није садржан, нити постављен конкретан приједлог.

У одговору на жалбе, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, а бранилац оптуженог је предложио да се одбије жалба тужиоца, као неоснована.

У сједници трећестепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсуству уредно обавјештеног републичког јавног тужиоца, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, а који је, у поднеску број Т22 0 КТЖ 0000001 19 2 од 23.9.2019. године, у цјелости остао код изјављене жалбе, бранилац оптуженог је изложио жалбу, које излагање је подржао оптужени.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Аргументима из жалбе браниоца оптуженог, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП

РС, учињене пред првостепеним и другостепеним судом, који по оцјени овог вијећа, нису основани.

Тако се, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану учињену у жалбеном поступку, наводи да је сједница вијећа другостепеног суда, поводом жалбе браниоца оптуженог, која је изјављена против првостепене пресуде, одржана без присуства оптуженог и његовог браниоца и тиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Изнесени приговори жалбе, нису основани. Наиме, у жалби против првостепене пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000043 17 К од 12.10.2018. године, бранилац оптуженог није тражио да буде обавјештен о сједници вијећа, у смислу одредбе члана 318. став 1. и 2. ЗКП РС (Закон о измјенама и допуна Закона о кривичном поступку, „Службени гласник Републике Српске“, број 91/17), нити је такав захтјев поставио оптужени, који се налазио у притвору. Ради тога је сједница вијећа другостепеног суда, у смислу цитиране законске одредбе, одржана без присуства странака и браниоца оптуженог, и тиме, супротно аргумената из жалбе, није повријеђено право на одбрану и почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, сви остали жалбени приговори, изнесени у прилог тврдњи о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке б), г), з) и к), те става 2. ЗКП РС, били су предмет детаљне и свеобухватне анализе у жалбеном поступку пред другостепеним вијећем овог суда, о чему су дати разлози у образложењу другостепене пресуде, које ово вијећа прихвата, као ваљано и правилно.

Наиме, у вези приговора о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка б) ЗКП РС, које жалба образлаже тврдњом да је на главном претресу учествовао судија који се, из разлога прописаних чланом 37. тачка њ) ЗКП РС, морао изузети зато што је „кршио све прописе да би заштитио психопату тужиоца“, дати су разлози у другостепеној пресуди, који су јасни, те са аспекта приговора, адекватно образложени. Наиме, у оном дијелу, у којем се жалбом тврди да су поступајуће судије првостепеног суда и тужилац, извршили кривична дјела злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 347. КЗ РС и повреде закона од стране судије из члана 376. КЗ РС, правилно се образлаже, да кривично дјело судије и тужиоца, учињено приликом доношења пресуде, доказује се само правноснажном пресудом суда, које у конкретном случају нема, ради чега су, и по оцјени овог вијећа, ови наводи жалбе неосновани.

Остали жалбени приговори, који се базирају на изношењу тврдњи о психофизичком здрављу и способности судија првостепеног суда и тужиоца да обављају функције које су им повјерене, правилно су, од стране жалбеног вијећа овог суда, оцијењени као непримјерени, али и неосновани, јер закон предвиђа могућност изузећа судије који се не односи на његову општу способност, већ на његову везу са учесницима у поступку или кривичним дјелом поводом кога се поступак води.

Обзиром да се у жалби на другостепену пресуду, износе исти приговори у погледу психофизичких способности и „злоупотреба“ судије другостепеног вијећа овог суда, који је учествовао у доношењу пресуде која се побија жалбом, такве приговоре на исти начин оцјењује и трећестепено вијећа и подносиоца жалбе упућује на разлоге дате на страни 2. побијане пресуде.

У односу на приговоре о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, по оцјени овог вијећа, кривични поступак, сагледан кроз поједине дијелове и у цјелини, био је правичан, уз поштивање принципа једнакости, јер је оптуженом омогућен једнак положај као и тужиоцу, те да одлукама о управљању поступком првостепени суд није повриједио његово право на одбрану, нити је то право повријеђено у жалбеном поступку, како је то већ образложено у овој пресуди.

У контексту наведеног, те жалбених приговора, којима се потенцира битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, тврдњом да је одбијањем доказног приједлога за ново психијатријско вјештачење оптуженог по др Р.К., повређен принцип једнакости и тиме право на одбрану, ово вијеће има у виду чињеницу да су прихваћени доказни приједлози одбране, те је извршено неуропсихијатријско вјештачење оптуженог од стране др М.Н., прихваћен је и доказни приједлог одбране за саслушање свједока Ф.Х., Р.Ј. и С.М., те је извршен увид у у допис КПЗ Б.Л. број 08/1-021/248-3139/18 од 04.9.2018. године. Цијенећи наведено, чињеница да првостепени суд није уважио све доказне приједлоге одбране, одбијајући приједлог да се изврши ново, треће психијатријско вјештачење оптуженог, супротно аргументима из жалбе, не даје основа за закључак да је повријеђен принцип једнакости, садржан у одредби члана 14. ЗКП РС, и тиме право на одбрану. Наиме, право суда да одбије извођење доказа, када оцијени да је понуђени доказ непотребан, садржано је у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, тако да је, у складу са цитираном законском одредбом, у конкретном предмету, предсједник вијећа на главном претресу, одбио извођење наведеног предложеног доказа, те у образложењу пресуде, у складу са чланом 304. став 7. ЗКП РС, дао разлоге чиме се руководио за такву одлуку (страна 20. пасус 2.), а другостепена пресуда дала разлоге (страна 5. пасус 5.), за жалбене приговоре којима је одбрана оспоравала правилност овакве одлуке, са аспекта права на одбрану и значаја тог доказа на правилност утврђења чињеница од одлучног значаја.

Надаље, у вези са исказом свједока Х.Ј., правилно је првостепени суд цијенио налаз и мишљење вјештака др М.С., у погледу способности овог свједока да непосредно свједочи (обзиром на животну доб од 80 година и изузетно тешко здравствено стање), у ситуацији када би, очигледно њен долазак на суд био знатно отежан (била би и животна угрожена). Слиједом таквих утврђења, исказ овог свједока дат на записник ПУ Приједор број 18-02/1-107/17 од 14.6.2017. године, прочитан је на главном претресу на основу члана 288. став 2. ЗКП РС. На тај начин, супротно аргументима из жалбе, ово вијеће налази да није повријеђено право на одбрану, како са аспекта одлуке првостепеног суда и датих разлога пресуде да се одступи од непосредног саслушања свједока Х.Ј. (страна 10. пасус 2. и 3.), тако и разлога датих у другостепеној пресуди (страна 3. пасус 3.), за изнесене жалбене приговоре у оквиру битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, аргументи из жалбе, изнесени у прилог тврдњи да се пресуда заснива на доказима који нису изведени на главном претресу, већ на доказима „полицијске и тужилачке истраге“, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, нису основани. И о тим приговорима одбране је другостепени суд дао ваљане разлоге, образложењем да је циљ истраге, са прописаним овлашћењима тужиоца и овлашћених службених лица, између осталог и прикупљање доказа, који се могу користити и на главном претресу, у смислу одредбе члана 288. став 1. и 2. ЗКП РС. Осим тврдње да је пресуда заснована, како то жалба дефинише, на доказима „полицијске и тужилачке истраге“, не указује се ни на један конкретан доказ гдје је првостепени суд поступио супротно процесним овлашћењима, у складу са цитираном законском одредбом, нити повреда те одредбе има подлогу у стању спису предмета. Ради тога су без основа тврдње из жалбе да је првостепена пресуда заснована на доказима који нису изведени на главном претресу, и тиме поступљено супротно одредби члана 295. став 1. ЗКП РС, о чему су дати ваљани разлози у другостепеној пресуди.

Без основа су и тврдње жалбе да су искази оптуженог из истраге „изнуђени искази болесног човјека“, да се због тога ради о незаконитом доказу у смислу члана 10. став 1. ЗКП РС, те да се на истом не може заснивати пресуда. Наиме, из записника о испитивању осумњиченог, ПУ П. број 18-02/1-99/17 од 27.5.2017. године и записника Окружног јавног тужилаштва Бања Лука број Т22 0 КТ 0000001 17 од 28.5.2017. године, произилази да је исказ дао у присуству браниоца, својеручно потписао оба записника без примједби, да нема околности које би указивале да је према њему примијењена било каква врста принуде, силе или обмане, нити је, у том правцу жалба изнијела било какве аргументе. Ради тога је, правилно, другостепена пресуда, у оцјени жалбених приговора о незаконитом доказу наведених записника о испитивању осумњиченог, који су прочитани и коришћени на главном претресу у смислу одредбе члана 288. став 3 у вези са чланом 143. став 2. тачка в) ЗКП РС, дала ваљане разлоге, које ово вијеће прихвата као мјеродавно образложене. Слиједом наведеног, без основа су жалбени приговори и тврдња о починој битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) у вези са чланом 10. став 2. ЗКП РС.

Правилно је другостепени суд оцјенио жалбене приговоре, изнесене у прилог тврдњи да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противрјечна разлозима о одлучним чињеницама, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС (у жалби погрешно означена као повреда из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП РС). Наиме, и по оцјени овог вијећа, изрека првостепене пресуде у чињеничном супстрату садржи све битне елементе бића кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 5 КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим. То се односи на мјесто и вријеме извршења дјела, радње оптуженог, средство које је коришћено (нож и сјекира), начин на који је дјело извршено, са аспекта бројности и локације повреда које су оштећени А.Х.2 и Е.Х. задобили, те узрочну везу између радњи оптуженог и посљедица које су наступиле. Овакав чињенични супстрат изреке је усаглашен са разлозима о свим одлучним чињеницама и образложен је на такав начин да не оставља сумњу којим доказима и из којих разлога су одређене одлучне чињенице доказане, а незадовољство одбране

самом одлуком о кривици оптуженог за почињено дјело, како се то правилно наводи у другостепеној пресуди (вршећи другачију оцјену утврђених чињеница према свом схватању, а без реалног упоришта у процесној грађи, понављајући непримјерене тврдње о личним својствима процесних субјеката), немају ваљану основу за тврдње о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Нису основани жалбени приговори, којима се оспорава ваљаност разлога датих у другостепеној пресуди за прихватање, као правилног, образложења првостепене пресуде, у односу на психичко стање оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела. Наиме, налаз и мишљење вјештака др С.В.С., и др Т.Д., са закључком да је оптужени, у вријеме извршења дјела, био способан да схватити значај дјела и могао да управља својим поступцима, доведен је у везу са другим доказима и представља поуздану основу за утврђивање да је оптужени, био урачунљив. Опредјељујући се за овај налаз, правилно се цијене све реалне радње које је оптужени предузео, непосредно прије и после извршења кривичног дјела. Те радње, као рационалне, које се огледају у разговору са свједоком Х.Ј., улазак у двориште, отварање врата и улазак у кућу, чињеница да оптужени изува патике и пење се на спрат, а исту смиреност испољава и у повратку, након извршења дјела (разговор са Х., обување патика). Такво рационално понашање оптуженог, потврђује и чињеница да сједа у своје возило и одвози се до своје куће, у потпуно друго село, успоставља вербалну комуникацију са сином и саопштава му шта је урадио, а смиреност свједок малољетни Е. је описао као „нормално понашање оца“. Правилно се утврђује и цијени рационалност и у даљим радња оптуженог, па и покушај и одустанак од суицида, да оптужени, доласком кући пере руке и крваву одјећу одлаже на мјесто за то намјењено у купатилу (корпу за веш), одлази у полицијску станицу и пријављује се, као његова кооперативност и „уз послушност“ свих наредби овлашћених службених лица, како то потврђује свједок А.К., полицијски службеник ПС К., коме је оптужени пријавио дјело и рекао да је убио оштећене.

Слиједом наведеног, оцијена налаза и мишљења вјештака др С.В.С. и др Т.Д., на начин како то, у датим разлозима, чине првостепена и другостепена пресуда у закључку о урачунљивости оптуженог у вријеме извршења дјела, даје потпуну основу да тај налаз, као ваљан, прихвати и ово вијеће.

С друге стране, оправдано се, побијаним пресудама не прихвата налаз вјештака др М.Н., по којем је, у вријеме извршења дјела, способност оптуженог да управља својим поступцима била смањена, док је могућност управљања поступцима била битно смањена. Правилно се цијени и образлаже да је налаз заснован на претпоставкама и контрадикторностима, да је дат уз одсуство објективних показатеља о наводном алкохолизму оптуженог и поред чињенице да оптужени није регистрован код здравствене установе да се лијечио, а свједоци Р.Ј. и С.М., у својим исказима говоре о уобичајеном конзумирању алкохола од стране оптуженог, прије и после тешког рада. Правилно се цијени и образлаже да су закључци вјештака, у писменом налазу и мишљењу, супростављени закључцима при непосредном саслушању на главном претресу, појашњењем вјештака да је оптужени „највјероватније“ био овисник о алкохолу из разлога што је то био и његов отац, те да породице у којој су очеви алкохоличари имају за посљедицу да су и дјеца алкохоличари, ради чега је дати

налаз, и по оцјени овог вијећа, неприхватљив и уопштен. Када се томе дода да вјештак „*претпоставља*“ стање средње алкохолисаности код оптуженог, и поред јасног изјашњења да нема генезе да се оптужени лијечио од алкохолизма, да је интелектуални ниво оптуженог утврдио по „слободној процјени-оријентационо“, да „дозвољава могућност“ да је оптужени био изненађен призором у соби, те да је сужење свијести код оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела постојало, али да се не може објективизирати, онда нема сумње у ваљаност разлога за оцјену овог налаза, датих у побијаним пресудама.

У контексту наведеног и приговора жалбе, којима се оспорава квалитет налаза вјештака др С.В.С. и др Т.Д., са аспекат утрошеног времена које су, у посматрању и разговору са оптуженим, ови вјештаци провели у КПЗ Б.Л., гдје се оптужени налази у притвору, правилно се у првостепеној пресуди указује на одредбу члана 160. ЗКП РС, која захтјева само потребно стручно знање вјешатка, али не поставља временске одреднице у односу на контакт и преглед оптуженог у експлорацији његове личности од стране вјештака, а које разлоге прихвата и другостепени суд. Ради тога је, и по оцјени овог вијећа, неоснован приговор одбране којима се оспорава, у једном дијелу кредибилитет ових вјештака, а у другом указује да је било нужно провести више сати и посјета оптуженом за давање адекватног налаза и мишљења. Коначно, вјештаци су као лица са одговарајућим стручним знањем, једини компетентни да одреде колико им је времена потребно за преглед и разговор са оптуженим и то су јасно на главном претресу појаснили, тврдњом да су, у конкретном случају, утрошили онолико времена колико им је било потребно да, заједно са осталим подацима и доказима из списка предмета, сачине налаз и мишљење у складу са одговарајућом наредбом.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, све одлучне чињенице правилно и потпуно су утврђене, а савјесном и детаљном анализом исказа саслушаних свједока, налазима и мишљењима вјештака др С.В.С. и др Т.Д., доводећи их у везу са материјалним доказима, изведен је правилан закључак о томе да је оптужени у вријеме, мјесту и на начин, као у изреци првостепене пресуде, лишио живота оштећене А.Х.2 и Е.Х. Сам догађај, онако како га описује оптужени, почевши од прекида брачне заједнице са оштећеном А.Х.1, времена доласка до мјеста извршења кривичног дјела, разговора са свједоком Х.Ј., уласка у кућу и собу гдје је затекао оштећене А.Х.2 и Е.Х. у кревету, начина наношења повреда и коришћених средстава, па до напуштања лица мјеста, преко покушаја вјешања до самопријављивања полицији, првостепени суд је узео за потпуну и правилну основу чињеничне подлоге, коју је критички цијенио и провјерио другим доказима, а другостепено вијеће овог суда, такву чињеничну основу, прихватио као потпуну и ваљану.

Утврђени начин одвијања критичног догађаја, потврђен је субјективним и објективним доказима, а последицу радњи оптуженог и смрт два лица, одбрана није оспоравала, нити то сада чини у жалби. Оптужени је у току истраге два пута саслушан у присуству браниоца гдје је дао идентичне изјаве, које су правилно цијењене и провјерене у склопу других доказа. Приликом давања тих исказа оптужени ниједном није споменуо да је оштећени Е.Х. имао пиштољ и да му је истим пријетио, критичне прилике, нити је, према садржини записника о увиђају, пиштољ пронађен на лицу мјеста. Ова чињеница, доведена је у везу са

утврђеном динамиком одвијања критичног догађаја, те је изведен правилан закључак да нема напада, тешког злостављања или тешког вријеђања оптуженог од стране оштећених, нити елемената да је оптужени, без своје кривице, доведен у стање јаке раздражености, због чега се, супротно аргументима жалбе, не може радити о кривичном дјелу убиства на мах из члана 150. КЗ РС. У контексту наведеног, стање јаке раздражености, као битног елемента цитираног привилегованог кривичног дјела убиства, није утврђено, правилном процјеном објективних мјерила конкретне ситуације, о чему је дато детаљно и ваљано образложење у првостепеној пресуди (страна 20. пасус 3.), као и другостепеној пресуди (страна 5. пасус 2.), које ово вијеће прихвата, у цјелости.

Код оваквог чињеничног стања, заснованог на правилно и потпуно утврђеним одлучним чињеницама, правилно су радње оптуженог квалификоване као кривично дјело тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 5. КЗ РС. Другачији закључак нема подлогу у изведеним доказима, ради чега су без основа аргументи из жалбе, којима се оспорава правилност оцјене доказа, као и правилност и законитост побијаних пресуда, са аспекта правне квалификације дјела.

Слиједом наведеног, реконструкцијом догађаја, која се предлаже као нови доказ у жалби, не би се утврдило другачије чињенично стање од оног утврђеног побијаним пресудама, нити бранилац оптуженог, у смислу одредбе члана 309. став 1. ЗКП РС, наводи разлоге зашто их раније није изнио, ради чега је тај приједлог неоснован. Остали доказни приједлози и то поновно саслушање малолетних А. и Е.Х., синова оптуженог (саслушани на главном претресу 30.01.2018. године), те непосредно саслушање свједока Х.Ј. (чији исказ из истраге је прочитан у смислу одредбе члана 288. став 2. ЗКП РС), предложени су од стране браниоца оптуженог у сједници трећестепеног вијећа, који приједлог није био садржан у жалби, а што је супротно одредби члана 309. став 4. ЗКП РС.

Трећестепено вијеће овог суда је испитало побијану пресуду и у погледу одлуке о казни, у вези са аргументима из жалбе тужиоца, а жалбе браниоца оптуженог у складу са одредбом члана 322. ЗКП РС, налазећи да је, и у овом дијелу, другостепена пресуда правилна и законита.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, садржаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС, правилно су, у поступку пред првостепеним судом, утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности. Те околности су веома детаљно образложене на страни 21. првостепене пресуде, а односе се, са једне стране на лична својства оптуженог, његов породични статус, исказан став оптуженог према дјелу и кајање, те са друге на околности и начин извршења дјела, као и сама тежина дјела са аспекта законом прописане казне (казна затвора најмање десет година или казна дуготрајног затвора).

Тако утврђене околности су, правилно прихваћене од стране другостепеног суда (страна 5. и 6. пресуде), осим у дијелу образложења у којем се тежина посљедице, цијени као отежавајућа околност, обзиром да таква посљедица (лишење живота два лица), представља битан елемент бића кривичног дјела тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 5. КЗ РС, за које је

оптужени оглашен кривим. Осим тога, вербално кајање због учињеног дјела, и по оцјени овог вијећа, и поред чињенице да је исказано у завршној ријечи, представља олакшавајућу околност, а значај таквог става оптуженог према дјелу, па тиме и вредновање те околности у поступку индивидуализације казне, у конкретном случају, правилно је образложено у другостепеној пресуди.

Наведене околности, у повезаности са другим утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, према правилном образложењу побијане пресуде се нису, у потпуности, одразиле на висину казне дуготрајног затвора у трајању од 35 (тридесетпет) година, која је првостепеном пресудом изречена оптуженом. Тако дато образложење, ово вијеће прихвата као ваљано, налазећи да казна дуготрајног затвора од 30 (тридесет) година, на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом, представља потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога и примјеном члана 327. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић